

№ 1-16 მთლიანად
— 7, 10, 17

რუბიკონი

კვირული ორგანო

სრულიად საქართველოს ახალი მფარველის კავშირი

№ 1

კვირა, 21 იანვარი 1923 წ.

მისამართი: ტფილისი. ხელოვნების სასახლე სვ. ქ. № 13 ტელ. 17-51

ფასი 10 ხათხი აშ.

ხელოვნების სასახლე

სვ. ქ. № 13.

სრულიად საქართველოს ახალი მფარველის კავშირი.

მოხსენებანი, რომელნიც წავითხუთ იქნებიან კავშირის საჯარო სხდომაზე 1923 წელს:

I. გრიგოლ რობაქიძე:

- ა. გოეტეს აპერტეპია
- ბ. ჰელდერლინი
- გ. ექსპრესიონიზმი
- დ. ლირიკის პრობლემა
- ე. შარლ ბოდლერი
- ვ. ახალი დრამა
- ზ. ვასილი როზანოვი
- 3. აპოკალიპსი და დეკადანსი

II. პავლე ინგოროვია:

- ა. დიალოგი
- ბ. Parallelement
- გ. რიტმი ეპოქების
- დ. ჩახრუხის-ძე, მეჯინე, პოეტი, მოგზაური-რაინდი
- ე. რუსთაველიანა, მეორე ციკლი მოხსენებათა:
 1. პოემის შესავალი და დასასრული, აღდგენილი ტექსტი
 2. რუსთაველი და რელიგია (ტენდენციის ხაზები პოემაში)
 3. რომანტიკული ეპოსი მე-XII საუკუნის ქართულ პოეზიაში და ვეფხისტყაოსანი
 4. პოემის ორიგინალის საკითხი.

III. პაოლო იაშვილი:

- ა. რემბო და პიკასო
- ბ. სული და სოლდათი
- გ. პარმონის პრობლემა (პუშკინი)
- დ. სინდისი, ქრისტე და პოეტი
- ე. ვაჟას პროზა

IV. ტიციან ტაბიძე:

- ა. ივანე მაჩაბელი
- ბ. თეოდორ ლორენცოვი
- გ. პატრონი ქალაქი პოეტების
- დ. სმერტიაკოვი გიტარით
- ე. აუტოდაფე პოეზიის

VI. ვალერიან ვაფინდაშვილი:

- ა. საქართველო და დენდიზმი
- ბ. მისტიკიკა პოეზიაში (ჩატერტონი, მაკფერსონი, მეჩემე).

VII. ვახტანგ კოტეტიშვილი:

- ა. თეორია ესთეტიკური შემეცნებისა
- ბ. სანდრო ყაზბეგი
- გ. ალექსანდრის დეკადანსი.

VIII. კოლაუ ნადირაძე:

- ა. მანქანები (პორტრეტები პოეტების)
- ბ. ლეონარდო და ვინჩი

IX. გიორგი ლეონიძე: საბა-სულხან ორბელიანი

X. შალვა აფხაძე:

- ა. ქართული პოეტისებები
- ბ. ელენე ღარიანი
- გ. მადონა პოეზიაში

XI. კონსტ. ჭიჭინაძე: კლასიციზმის სათავეები.

XII. მიხეილ აბრამიშვილი: სიმბოლიზმის თეორია.

XIII. სერგეი კლდიაშვილი: პროზის პრობლემა

XIV. ალი არსენიშვილი:

- ა. ჰერცოგ დენესენტი
- ბ. ლუდოვიკ ბაეარეილი.

XV. რაფელ გვეტაძე: აპული.

XVI. ტიციან ტაბიძე და ვახტანგ კოტეტიშვილი:

- საღამო ქართული კრიტიკის (ნიკო ნიკოლაძე, იონა მეუნარგია, კიტა აბაშიძე, არჩილ ჯორჯაძე, ივანე გომარტელი).

B

პოეზიის აკადემია

სრ. საქართველოს ახალი მფარველის კავშირის.

მოხსენებანი, რომელნიც წავითხუთ იქნებიან 1923 წელს.

I. გრიგოლ რობაქიძე:

- ა. ლირიზმი და პერსონალიზმი
- ბ. პოეზია და ასტრალეზმი

II. პავლე ინგოროვია:

- ა. სიტყვა, როგორც ფონემა
- ბ. ქართული ლექსი

III. პაოლო იაშვილი:

- ა. პოეტი და ბიოგრაფია
- ბ. ფრანსუა ვიონი

IV. ტიციან ტაბიძე:

- ა. ირონია და ცინიზმი
- ბ. პოეტი და გარეგნობა

V. ვახტანგ კოტეტიშვილი:

- ა. პლასტიკური ხელოვნება: ფორმა და შინაარსი
- ბ. ესთეტიკის ალგებრა

VI. ვალ. კაფინდაშვილი:

- ა. ლირიკა, როგორც ელიზიუმი
- ბ. ახალი მითოლოგია

VII. შახვალ აბრამიშვილი:

- ა. მხატვრული შემოქმედების პროცესი (ვილჰელმ გუმბოლდტი და აფანასი პოტებნია)

VIII. გიორგი ლეონიძე:

- ა. პოეტების გენეალოგია

IX. შალვა აფხაძე:

- ა. ნიკოლაზ გუმბოლივი
- ბ. სარკის მისტიკა.

C.

პოეზიის აკადემიაში

კავლე ინგოროვია

მიერ წავითხუთ იქნებიან მთლიანი კურსი: ქართული სამართლის ლიტერატურა კლასიციზმის პერიოდის (VIII-XIV). დაწვრილებით პროგრამა გამოცხადდება კურსის გახსნის დროს

ახალი მფარველის კავშირში.

კვირას, 28 იანვარს, ხელოვნების სასახლეში (სვ. ქ. № 13) გამართება სრ. საქართველოს ახალი მფარველის კავშირის მორიგი საჯარო სხდომა

ბრიგოლ რობაქიძე

წავითხუთ მოხსენებას:

„ვასილი როზანოვი“

დასაწყისი საღამოს 7 ხათხე.

შეასვლელი ფასი 30.000 მან.

ანონსი: შემდეგ მოხსენებას წავითხუთ ვახტანგ კოტეტიშვილი

„სანდრო ყაზბეგი“

ახალი მფარველის კავშირი.

მეცხრამეტე საუკუნის ქართული მწერლობა უთუოდ არის ყველაზე დიდი ლიტერატურა ანაფე ეპოქის ახლო აღმოსავლეთის მასშტაბით. არც სპარსეთს, არც ოსმალეთს და არც სხვა აღმოსავლეთის ხალხებს არ ჰქონდათ მწერლობა, რომელიც შეედრებოდეს მეცხრამეტე საუკუნის ქართულ ლიტერატურას.

მაგრამ ეს ლიტერატურა მაინც ვერ იდგა თანამედროვე ევროპული ხელოვნების მთელს სიმაღლეზე და ვერ შეეფერება საქართველოს ბრწყინვალე ტრადიციებს. ჩვენ ვიცით ეპოქები, როცა ქართული მწერლობა წარმოადგენდა უაღრესი მნიშვნელობის მოვლენას მსოფლიო ხელოვნების საზოგადოებაში. ხოლო მეცხრამეტე საუკუნის ქართული მწერლობა—მსოფლიო, ამ შემთხვევაში ევროპული ხელოვნების რადიუსით არის პროვინციული ლიტერატურა: თავისი ვიწრო შემოფარგლვით, პროვინციული ინტერესებით, და ესთეტიკური გაუმართაობით.

აქ არ არის მოსაძიებელი ვაჟას გენია. იგი მოცემულია როგორც გენიალური სტიქია, და არა როგორც ხელოვნება. ვაჟა, ეს ქართველი პოეტისი, თავისი პირველ-ყოფილობით თითქმის დროისა და სივრცის გარეშე სდგას. იგი ვერ

სცვლის მეცხრამეტე საუკუნის ქართული ლიტერატურის ზოგად პროვინციულ სტილს.

მეოცე საუკუნის უკანასკნელი ათეული წლები უთუოდ არის ერთნაირი უღელტეხილი ქართული მწერლობის ქართულს ლიტერატურაში შემოდის ახალი ესთეტიკური კულტურა. ახალი ქართული აწერლობა თავს აღწევს გავლელ პროვინციულობას და ამტკიცებს მსოფლიო ლიტერატურის საერთო რეკლამს.

ჯერ კიდევ ადრე ახალი ქართული მწერლობის საზოგადოებრივ მოღვაწეობა დაიწყო. მაგრამ აქ უთუოდ არის ახალი დასაბამი და ეპოქალური ხაზი.

ახალი მწერლობის კავშირი აერთებს ამ ახალ ლაშქარს ქართული ხელოვნების. იგი არ არის ერთი სკოლა. მაგრამ აქ არის პარალელური გზები და საერთო მიზნები. აქ არის თანამედროვე ხელოვნება გაგებულ მისი უკანასკნელი დაწვრილებით.

ესთეტიკური პოზიციები კავშირისა განსაზღვრულია ახალი მწერლობის დეკლარაციაში, რომელიც გამოქვეყნებული იყო კავშირის წევრის პავლე ინგოროვიას მიერ ხელოვნების სასახლეში და კავშირის პირველ ორგანოში.

ლიტერატურული აზროვნება

ლიტერატურა საზოგადოდ გაურკვეველი ცნებაა. ლიტერატურული აზროვნებაც ამ გაურკვევლობის დასს ატარებს. პირველ შემდგომ ეს ასე არაა სჩანს. სკოლის სკამიდან მოყოლებული უნივერსიტეტის კათედრამდე, დადის ეს ლიტერატურა როგორც მეტად ნაცნობი და ნათელი მახლობელი. პატარაობისას პოეტების ბიოგრაფია და ლექსების გახეობა; შემდეგ „ლიტერატურა“ „გვირგვინის დახასიათებაში“, კრიტიკული აზრის, ან და ლიტერატურულ აზროვნების შთანასხი, უნივერსიტეტში კი ლიტერატურა როგორც დისციპლინა, მთელ მეთოდოლოგიით, ესთეტიკურ საზომებით, ისტორიული თანამოყვლობით, სხვა და სხვა გავლენებით... შემდეგ მომწიფებული ცხოვრება, ყოველგვარი ხელოვნების „საზომების“ პრიზმით, უფლება ლიტერატურულ აზროვნებისა, ორიენტაციისა, სიმპათია—ანტიპათიებისა. როგორც პედაგოგი, —გარბედი „ყოველივე“ ლიტერატურულ აზროვნების შესაძლებლობად, ეს ინდივიდუალი მასშტაბით.

შველიდან დღემდე—ისტორიის გამოყოფილი სახელები მისდევნენ როგორც ფარაონს დაფანტული მცველები. ერს უყვარს და ჩვენც გვიყვარს ეს შოი და ახლო საუკუნეებიდან ხელ-გამოწვდენილი ანტიკობები. ტრადიციული სიყვარული და დაფასება ახვევით მათ გარშემო, როგორც შეუვლი გაღვანის. თაობათა თუ საუკუნეთა ფენები ან ზრდიან ან ჰფარავენ, მაგრამ ორივე შემთხვევაში ე. წ. ეროვნული მისტიკა ენატრომება ისტორია—მედი ნასაყდობა. მას იფარავენ სამლოცო მუხებში, რომელთა გაკაფაც აკრძალულია. ლიტერატურაც აქ არის. თვისი ძველი ფენებით. სელის შეხება ძველია. ერი შერისხავს. და მოდის ეს თავისი ცემის ტრადიციით, მოსდევს ლიტერატურული აზროვნებას. როგორც პედაგოგი, აქცე გარბედი „ყოველივე“. ეს ეროვნული მასშტაბით.

არის მესამე: კაცობრიობა. ეს ყველაზე მიუკარგებელი სიმძლავრე. აქ ძალიან დიდი ადამიანი არიან. ყველას თვალი ეღვლება იქით ცქერით. ყველაზე დიდი დაფასება ის არის, რომ ამ მწერალზე მოაქციო შენი „ღმერთი“, ან გასაღმერთებელი გმირი. ყველგან ასეთი კლასიფიკაცია. ეს ყველა გვეყვარა. ორგანიულ პროცესად ვეძებთ ვადაქვეული აზრის ასეთი მიდინარეობა. შთაგონება როგორც პიანოზე ფესვებს იდგამს ჩვენში, და სივრცე ოცხვი გადადის თვისებაში. „საკაცობრიო მოტივები“ როგორც ეკვოტიური სახანაობა ცინის ქვეყნებში, ისე გვიტაცებენ და გვაოცებენ კიდევ. ყველა სცილობს ამაღლდეს, რომ ატმოსფერულად მაინც შეუერთდეს ამ კაცობრიობის მონაბლანს. ეს თილისმაც ეჭრება ლიტერატურულ აზროვნებას. დღეს კი არა, „ახალი ისტორია“ არის ამ აზრის რეკომენდატორი. იგი მიღებულ იქნა დიდად, და ორიენტაცია კაცობრიობისკენ გადქცა ლიტერატურულ აზროვნების იმანენ-ცა ლიტერატურულ აზროვნების იმანენ-ცა. აქ ყველა საზომს, კაცობრიული ჰფარავს და იმორჩილებს. პიროვნება, ერი, კაცობრიობა, აი ის სამება, რომელიც ვახტანგისაა ლიტერატურულ აზროვნებაში. ამაზე ზედ ემატება პატარა კრებებიც, რომელნიც ავსებენ იერარქიულ კიბის საფეხურებს: „საზოგადოებრივი“, „წერეები“, „მინარეთლებები“ და სხ... მაგრამ სად არის ის აზროვნება, რომელიც ასე აწვადებს ყველას: სად არის ის ლიტერატურა, რომელიც ვახტანგის სიმპათია-ანტიპათიების მაგარ ხელგეში, სად არის იმ idola-თა დაძლევა, რაც ასე ენერგიულად მოითხოვს ბეკონმა. მთლიანად არ არის. ნაწილობრივად ელავს „ატივისტური“ მხედველობა, და ისტორია კი მისი თავისი ბოროტის ტრიალით. მაგრამ ისტორია ყოველთვის წავებულ რჩება. და ასევე ავებს ყოველ-

თვის ჩვენი აზროვნება, ამ შემთხვევაში ლიტერატურული აზროვნება, რომელიც ყველაზე ახლოა ისტორიასთან, და ვიტყვი, თვით არის ისტორია.

რომ ლიტერატურული აზროვნების ისტორიას და დღევანდელს ვაყოფავ, შეიძლება ისტორიის გვერდით გულგრილად ჩავლა, მაგრამ ასეთი დაყოფა მხოლოდ აზრით შეიძლება. არსებითად ყოველი წიგნი ისტორიას ერთვის, და ყოველ წიგნში ისტორიის სუნთქვა ისინი. ამ ისტორიასთან შეხება არის საჭირო.

და ეს შემბრძობა უნდა გადატანილი იქნეს ყველაზე უკეთეს დედამისე პიროვნებაში. ბრძოლა მარტო გამარჯვებას და დამარცხებას რომ გულისხმობდეს, მის ბეგის მიზიდვლობა დაეკარგება. მასში უფრო მნიშვნელოვანია-გამოცემა და ჩვენი ჩვენი თავი უნდა გამოვცდიოთ. ენათმეცნიერება, სკოლა ავტორიტეტი, ლიტერატურული ტრადიციის ხარკი, ანტიპაციის და სიმპათიის მოძიება. არ გამოვთქვამთ უარს უარყოფის ტრადიციული მიღწეობაზე სჯობდა უნდა მოხდეს გენერალური პარტი და ჩამოთვლილი ამალის და მხოლოდ მაშინ შეიძლება ლიტერატურული აზროვნების შეხებ საუბარი.

ლიტერატურული აზროვნების შეხებ საუბარი თორემ ის, რაც დღეს დადის ამ სახელით, რასაც ხშირად საზოგადოებრივ აზრსაც უწოდებენ, ის მხოლოდ ლიტერატურულ აზროვნების ხელს, და ანელდება განაზღვრის სიტყვი.

ელვარ პოეს თარგმნით, ავტორტმანა საფრანგეთი. საფრანგეთი და გერმანია სისხლის ამღები მტრები იყვნენ ერთი მეორის, მაგრამ კეთილშობილმა სტეფან ცვაიგამ გაამდიდრა გერმანული პოეზია ფრანგ სიმბოლოსტების თარგმნით, და ემილ ვერხარენს, თავისი ლექსები გერმანული თარგმნით სტეფან ცვაიგის მიერ, მიაჩნდა უდიდეს სიხარულად. სდგება უდიდესი საიხიბო თარგმნის ლიტერატურისა ქართულად, ეს არის მოვალეობა, რომელიც ერის წინაშე უნდა შეასრულოს ქართულმა მწერლობამ. არის ნიშნები, რომ მუშაობას გამართლება ექნება. უცხო მწერლობა ქართულად ეს აგრეთვე მთავრობისთვისაც მორიგი საიხიბოა. როგორ ჩვენ დანა-

მღვილებით ვითოვ, ჩვენში არიან მწერლები, რომელნიც ამ ხაზით მტრ დამსახურებას გაუწევინებენ მშობლიურ კულტურას, ვიდრე ევგენერულ ნოვატორიზმით ქართულ მწერლობაში. ჩვენ ვავიგებთ რომ მისი კულტურა და ბერძნული მწერლობა ორის წლის განმავლობაში ათასობით უთარგმნაო წიგნები ძველ ქართულ ენაზე. შეიძლება ეს სიხარული ჩვენზე ხედავდეს იქნეს, თუ მწერლობა გამოიჩინა რაინდულ ენერჯის და ლისესულ დახმარებას ვაგვივცეს სხელმწიფო გამომცემლობა, რომლის ხელშიაც არის დღეს ბედი ქართული წიგნისა.

მაოლო იაშვილი.

სპირალები

არის კრიზისიდან გამოსავლელ გზების ძიება. ნიშნები რკალიდან გიმოვლისა თითქოს მისიანს: მიღება ენოკრტიული სიმოლიკის პოეზიაში—ერთი მხრივ, და კოლექტივიზმის პათოსის—მეორე მხრივ. საფრანგეთში გაუსმანის და ანატოლ ფრანსის უკანასკნელი სკეპსისით შეკრულ რომანებს სკეპსის ტროიკის წვიმა და ქარიშხალი რენე მარანის რომანის „ბატალაში“. ჩვენ აქ სრულებით არ გვესურს დაუპირდაპიროთ ერთი მეორეს ეს სახელები. აქ ჩვენს უფროდღებს იქცევა საზოგადო ტენდენციები. ბატალას აჯილდოვებენ გენერალის პრემიით: ეს არის ერთნაირი სიგანა ახალი მობრუნების.

მისიზიის და შემდეგ მიღებისათვის აუცილებელია მისი შეყვარება. ეს არის მიზეზი საგნის მიუღებლობის, ყოველ შემთხვევაში ერთობალო სახით მაინც. ამ გზით მოდის ესთეტიური სოლიდასიზმი და ილლუზიონიზმი.

რაც ჩვენში საზღვარის იქით საღებბა მისტიკის რეკეპტით. უძველესი სიტყვის კორინტიული და ისტორიული ტრიბლით მისტიკური თროლოვა არ გამოითქმება.

ლოლიკურ დასკვნამდე დასული სიბოლოში: ნიღბა, რწმენა საგნის. უკანასკნელი გრიგოლ რომაძის პოეტური აპერეცეპციო მიღის არა მობრუნებით, არამედ გაღარბილი სახით (თავით გრ. რომაძის ტრეზნი). აქ ორი პოლონია. საგანი გადაზრდილი: აქედან „მისტიკური რეალიზმი“. აქ არის არა წარღვევა საგანის, არამედ გაშლა სხვა ასპექტით და ხედვით. საგანი მოცემულია როგორც ხელშეხება რეალიზმა, მაგრამ რჩება კიდევ რაღაცა გადმოუცემი, რომელთანაც საჭიროა ასელა. იწყება დაშლილი ქრისტიანული სიღრმით და ტრეზნი ტრეზნი, რომლის პოეზიაში ხშირად ვგვრძობთ კათოლიკურ რიტუალს და მესმის ორღანის დაწმენილი სმები. (არ არის შეთხვევითი და მოულოდნელი რომ ახალმა პოეზიამ პირველმა მიიღო ვაჟი ფაქობი. ეს ბუნებრივი რეაქცია თანადრობის).

შალვა აფხაიძე.

თარგმნილი ლიტერატურა.

უდიდესი ნაკლი ჩვენი კულტურისა, არის უქონლობა თარგმნილი ლიტერატურისა. ამ დარგში ჩვენში ნამდვილი სიცილიერება. საიქვია, რომ ტომები უცხო ლიტერატურისა ქართულად დიოთვალის ასობით. ეს საუფუნოების სირცხვილი, დღესაც ძალაშია რჩება. მიუხედავად იმისა, რომ განათლებულ ევროპასთან დაახლოვებას ჩვენში, არა ორი და სამი წლის ისტორია აქვს. შორეულ წარსულში მდგომარეობა უფრო ბედნიერი იყო, ჩვენი დავიწყებული პენსიები, პლატონს ქართულად კითხულობდნენ, ბერძენთა ფილოსოფიის ჩვენში, შეიძლება ითქვას, საკუთარი სკოლა ჰქონდა, და არ იქნება ვასაკვირელი, თუ რომაული მეცნიერი დაამტკიცებს, რომ პომპროსისაც თავის დროზე ქართულად კითხულობდნენ. წარსული საუკუნე, რომელიც ბევრისთვის აღორძინების ხანად ითვლება ჩვენი მწერლობისა, ცოდვილია ეტნოგრაფიულ საზღვრებში ჩაქცევი, და ევროპულ კულტურის ჩამორჩენი.

როც კომედიის, ან როდის გახარებას ქართულ სინეს პეტრაკის დამტკბარი სონეტები. ძნელად მოიპოვება, იმედია-ნი ერთი რომელსაც არა აქვს საკუთარი ენაზე „დონკიხოტი“ ფლობერის „სალამბო“ და „ბოვარი“, ბიორნის „ჩაილდ ჰაროლიდი“, ჩვენ სიამაყით დარჩება ვინა მიახებლის—შექსპირი, რომელიც უპარადოქსით, უტოლდება უდიდეს ქართველ ავტორებს უკანასკნელ საუკუნეში, და არა ნაკლები გამართლება აქვს ჩვენი ეროვნულ შეგნებისათვის. ჩენი მგონები ერთი მეორეს ეჯიბრებოდნენ კრილოვის ივაგ-არაკების თარგმანში, და თუ უფრო ზევით მივწვდნენ თავის შთაგონებას, პანრიბ პანინს ლექსთა სინაზეს ვერ შორდებოდნენ. რუსულ მწერლობას შეყვარებულნი, ამ ლიტერატურის დაფასებაშიც უგემური გამოდგენ, და სრულებით გამოირჩია პუშკინი, რომელიც მზის სინათლით ანათებს. სხვას რომ თავი გავგებნათ, მიუტევებელ ცოდვით უნდა ჩაითვალოს, რომ წარსულმა საუკუნემ პუშკინის თარგმანიც არ დაგვიტოვა, მაშინ, როდესაც კრილოვის არაკები ყოველმა ქართველმა მოიწაფე იცოდა. აქ შეიძლება სინათლის საკითხი ითვას, მაგრამ ეს დამსახურებათ არ ჩაითვლება?

დაბრუნება მიყასთან

„ხელოვნება უთოდ არის ერთერთი სახე რელიგიის, კავშირის. იგი არის საკრალური კავშირი საგნებთან, მოფლიოს მატერიალურ ფორმებთან. თანამედროვე ხელოვნების უკიდურესი ფრთა პარკავს აქ საკრალური ერთობის გრძობას; საგანი, ნივთი თავისთავად, აქ იქ ასტრალურ მირაჟებს: მის ნაცვალს რჩება გეომეტრიული პროექცია, სივრცისა და დროის დაშლილი ფორმა. ეს კი არის უარყოფა ხელოვნების როგორც ასეთის.

კვებთან საგნები, აქედან: ლაფორგ და მისი მამფერი ირინია განწირულ ნივთისადმი. თავივე მისი „სამელოვიარი მარში მიწის გარდაცვალებაზე“.

სიტყვა. ფუტურისტები „გადაწყვენი“ მარტო დემონურს. ტკბილია თრობა უკანასკნელით და ძვირად თუ ვინმე არ გადაწყვება მას.

დაბრუნების“ ნიშნით. პაოლო იაშვილი ბოლომდე ქართული რასის ტემპერამენტია—მასში იცეცხლება გზებმა გემოვნული და ნება ძლივის. ტყელოდ არ ვუწოდებ მე მას (სონეტში „პაოლო იაშვილი“), „დაჭრილი კენტიანი“. მზე მას ისე აწვავს, როგორც არც ერთს პოეტს მისი ამ შროთი ოღნავადი ვერ გახზის მას. ჩემთვის პაოლო იაშვილის მზე უფრო კონკრეტულია და ტემპერამენტური („ფარშავანები ქალაქში“ და „წითელი ხარის“). აქ მინდა ერთი პარალელი ვასენო: პაოლო იაშვილის მზე უკანასკნელმა ჩემი მეგობრების მხრითაც შეუმწეველად ჩაიარა. აქ არის სხვადასხვა აპერეცეპცია. ალბად ამის შესახებ იტყვის ვინმე. თუ ამ შემთხვევაში ვისმე მოპოვით: პაოლო იაშვილის მზე „სანახიანია“ უფრო, ჩემი მზე უფრო „ცოხველი“. პაოლო იაშვილი ინტუიტივითა ნამდვილი; ძვირად გაიფიქრებ სესთ რამეს, რომ იგი წამსავე არ მიხედს. მას აქვს ასოლუტური გზება ლექსის როგორც ასეთის: მის გემოზე შეგძლია გადასწრა ლექსის სისწორე თუ სინამდვილე. მისი პასაყებს მან ამ ბოლო უფრო დარბილებული სულის ღირიულ შედეგია უკანასკნელი სიყვარულით და წინაგანძობა. აქ მართლა არის დაბრუნება მიყასთან როგორც „დედასთან“. ამავე რკალში მიღს მისი „ტანტი ტანტი“ თუმცა შეგადმივ შედინა სხვა ხაზებიც (ალბად იმის გამო, რომ ტანტი ტანტი ტანტის შვილია. უკანასკნელი მისი ლექსი ამ რკალის არის „ლილი მეუნარავი“. ეს ლექსი ჩემთვის ყველაზე და ყოველთვის უნახავი დარჩება სათითო მიახლოებით სიკვდილთან: „ბატარა ბალიშს დაეცა ცრემლი, პატარა ფილტვებს მიეპარა ქლეკი ვარდნილი“.

„კოკოსის“ პოეტური გამართლება მე უკეთესი არ მინახავს. „ჩამოწყდი როგორც ყვავილი ტყე-მლის“—

აქ არის კლასიკური უბრალოება და მიწის სიმართლე. „ასე მგონია ფუტკარის გუნდი დაესვლა მეს მვედარ ხუნელს, ტკბილ ხუნელს, ლილი“.

1) უნდა ავნიშო, რომ იმპრესიონიზმი არ მთარავეს სიმბოლიზმს, რაც შეეხება ექსპრესიონიზმს-ამაზე ცალკე.

2) უნდა ავნიშო, რომ იმპრესიონიზმი არ მთარავეს სიმბოლიზმს, რაც შეეხება ექსპრესიონიზმს-ამაზე ცალკე.

3) უნდა ავნიშო, რომ იმპრესიონიზმი არ მთარავეს სიმბოლიზმს, რაც შეეხება ექსპრესიონიზმს-ამაზე ცალკე.

4) უნდა ავნიშო, რომ იმპრესიონიზმი არ მთარავეს სიმბოლიზმს, რაც შეეხება ექსპრესიონიზმს-ამაზე ცალკე.

საქართველოს თამბაქოს ტრესტი. ს. მ. უ. ს.

პურივით ყველას შეიძლება მისი ნაწარმოები.

პანიონები:

ინგლისური, სოვეტური, სოლიდნი, სოვეტური II ბოზარდუიანისი.

კთლთუბები:

ეკონომიკური, ირის, შრიმა, დელიკატეს, ფურორ, იდეალ, სან-კევი, ვეულა ფაბრიკების სოვეტური.

პარკები:

ბუკეტი, ვალეია, დელიკატესი, ეკონომიკური, № 8 საფაროვის, სულდენი, სიმბატია, კორდო-ვერ „ლევი“ ექსტრა, ლიუმეს, როსკოშ, მარსი სელიანოვისა, მარსი საფაროვისა, ზნამია, № 5 ზარია, ვოლუბა, როზა.

თამბაქოები:

უმალესი ხარისხის კოლოფები: „კომეტა“ „ლ. საფაროვისა“, „სლონ“, „ოტბორნი მირ“, № 52 საფაროვისა, კეფ და კრიმსკი „კომეტა“, № 52 სელიანოვისა და ბოზარდუიანისა: „სამსონი მაგარი“, № 120 ენთიანდუიანისა, № 108 საფაროვისა და შირაკი „კომეტა“, „საერო“, „საგანგებო“ — ბოზარდუიანისა და „ნაროდნი“, საფაროვის — „კომეტა“, „სასუნია“, „მირი“ და „შირაკი“ — ენთიანდუიანისა.

თამბაქოები იუილება არა ნაკლებ 400 გირვანქისა.

საქართველოს კოლოპერატიული სენსორული კავშირი (სეკავშირი)

აერთიანებს საქართველოს კოლოპერატიულ ორგანიზაციებს

მთავარი კანტორა: ტფილისი შტაბის ქ. 4-6 ტელ. 1-92 ტელეფონით მიხამართი: ტფილისი ტეკავშირი.

შესწავლა ორი სამუშაო და არა სამუშაო (სამკამბარატიოს) დარგებისა.

სამუშაო დარგი: აწარმოებს უოველნაირ საეკონომიკურ ოპერაციებს, როგორც რესპუბლიკის სასტრუქტურში (მოკავშირეთა ორგანიზაციებს სამუშაოებით, ისე სასტრუქტურ-გარეულად (წარმოდგენების სამუშაოებით); ამხადებს, როგორც ნელეულობის, ისე ადგილობრივ წარმოების უოველგვარ პროდუქტებს; აწარმოებს საკომისიო ოპერაციებს: სატრანსპორტო-საეკონომიკური განყოფილება, რომელიც ასრულებს უოველნაირ დავალებებს, როგორც კოლოპერატიულ და სასტრუქტურულ ორგანიზაციებს, ისე კერძო პირებისს.

განყოფილება და წარმომადგენლობა: 1) განყოფილება ბათუმში: მისილიოვის ქ. № 10; 2) წარმომადგენლობა ევროპაში ვ. ელიზბეგოვი; 3) წარმომადგენლობა ყირიმში ქ. იალტა ვინოგრადნაია 11; 4) წარმომადგენლობა ბაქოში, პორტოვია 82; 5) წარმომადგენლობა სტამბოლში (ამიერკავკასიის სავაჭრო ვაჭრობის სტამბოლის განყოფილება); 6) წარმომადგენლობა ადესში პრობორაენსკაია 11 ბინა 6; 7) წარმომადგენლობა ნოვოროსიისკში, ცემსკიან 27; 8) წარმომადგენლობა ხარკოვში, დიმიტრევსკაია 15; 9) წარმომადგენლობა სევესტოპოლში, ნანომოვსკაია 6.

სეკავშირის საბუთარი ფაქტუბები.

1) საპნის ქარხანა, ტფილისი, ვარანცოვის ქ. 106 ტელ 18-08; 2) ქიხის ქარხანა, ტფილისი, კარუსელნაია 18 ტელ. 17-80; 3) საპონსერო ქარხანა გორში, სასოფლო-სამეურნეო პროდუქტების ტრანსპორტით გადამამუშავება; 4) სტამბა, ტფილისი, ლენინოვის შრ. № 71 ტელ. 11-80. დაავუების მიღება უოველნაირ სასტამბო სამუშაოებისა; 5) საკუთარი გემი „საქართველოს კოლოპერატიული“.

სენსორული სასტრუქტურები: ტფილისი, დროვიანაია 1, 19-70.

არა საეკონომიკური დარგი (ანუ სეკრეტარიტი) აწარმოებს მუშაობას საინფორმაციო-საორგანიზაციო სფეროში და იუოთა შემდეგ განყოფილებებით:

- 1) საორგანიზაციო საინსტრუქტორ-ინსტრუქციული და ორგანიზაციული დასმარება ვეულა სახის კოლოპერატიულ ორგანიზაციისთვის.
- 2) სასტატისტიკო-ეკონომიკური-კოლოპერატიული სტატისტიკა, ინფორმაცია, ეკონომიკური გამოკვლევა და სს.
- 3) საგამომცემლო-გამოცემა უოველნაირი წიგნების, ბროშურების და სს. კოლოპერატიული და ეკონომიკური შინაარსის, საკუთარი კოლოპერატიული ორგანიზაციის „კავშირის“ გამოცემა, დაავუების მიღება უოველნაირ სასტამბო მუშაობაზე და სს.
- 4) კოლოპერატიული განათლების-კოლოპერატიული განათლების საორგანიზაციო ცენტრი, წიგნების მაღასია, კოლოპერატიული ორგანიზაციების კონსულტაცია მათში კოლოპერატიული განათლების სათანადო სიმართლესე დასავენებლათ.

მიმდინარე ანგარიში განამუშავი:

სახალხო ბანკში: უბნალო მიმდინარე ანგარიში № 18, სპეც. მიმ. ანგარ. № 16. კოლოპერატიული: უბნალო მიმდინარე ანგარიში № 3, სპეც. მიმ. ანგარ. № 6.